

Fábián Krisztina: Édesség

A falu egyetlen élelmiszerboltjában soha nincs túl nagy forgalom. A vásárlók jönnek-mennek, közben van idő beszélgetni a boltossal vagy egymással. Szóba kerül minden: a drágaság, a betegségek, az ebédfőzés. A gyerekek.

Kislányával érkező fiatal anyuka méltatlankodik: felháborodva sorolja a nemrég szomszédjukba költözött nagycsalád hibáit. Beszámol a felelőtlen anyáról, aki öt gyereket szült a semmire. S ha ez még nem lenne elég, a nő teljesen egyedül maradt. Férje a távolban vállalt munkát, s addig-addig dolgozott a messziben, míg egyszer csak nem jött haza többé. Azt hallani, hogy egy jóval idősebb asszonyhoz költözött. Így aztán a meggondolatlan anyának ezentúl társ nélkül, nélkülözésben kell megbirkóznia a sok gyerek felnevelésével. Szegény gyerekek, mennyire megsínylik, hogy sokan vannak! Csak a hátrány jut nekik osztályrésziül, minden téren. Pedig egyetlen gyereket is nehéz eltartani, ha mindent meg akar adni neki az ember.

Ő már csak tudja; a férje kamionozik, kéthavonta tud csak hazajönni. Mondjuk, legalább megfizetik. A fiatal anyukából ömlik a mondanivaló, miközben az ebéd hozzávalóit válogatja össze ráérősen. Szavai keményen pattognak. Az eladó mögötti polcról kér árut, aztán ismét a szomszédokat szapulja. Eközben valódi közelharcot vív gyermekével, aki egy doboz különleges bonbont kapott le a polcról és próbálja magánál tartani, anyja akarata ellenére. A kislány ötéves forma, hosszú, szőke haja két fonatba rendezve pihen a vállain. Bájos arcát megkeményíti akarata, cseresznyevörös ajkait vékonyra szorítja a dac. Karjai elszántan kulcsolódnak az áhított édességre, egész testével védi a szerzeményt. Úgy tűnik, az anyuka ereje kevés, hogy a drága, különleges árut kifejtse a gyermek szorításából. A kínosnak megélt pillanatok után végül mégis a testi erő győzedelmeskedik: az anyának sikerült megszereznie a bonbont. Mérgesen helyezi vissza a polcra. A pillanatnyi győzelemnek azonban nagy az ára; az ötéves keserves sírásba és toporzékolásba kezd. Az anyuka, hogy mégse tűnjék túlon túl gonosznak, gyorsan kompenzálja kegyetlennek tűnő tettét: hirtelen mozdulattal egy nagy tábla mogyorós csokit és egy csomag olvadós rágót nyom a kis kezekbe. Gyűrött zsebkendőjével letörli az édes pofin végiggördülő, kierőszakolt könnycseppeket.

Közben három fiú érkezik a boltba. Ruházatuk tiszta, de egyik sem mai divat szerinti. Kopottságuk arra enged következtetni, hogy örökölt darabok. A fiúkról első pillantásra megállapítható, hogy testvérek. A legkisebbet - aki másfél éves lehet - a nagy, aki maga is alig múlt tíz, az egyik karján tartja, miközben másik kezével előtte haladó öccsét terelgeti. Az

asszony meg a lánya félrehúzódva, a hűtő mellől kíváncsian figyelik az eseményeket. A nagyfiú a pulthoz érkezve köszön az eladónak, majd miután a kicsit leteszi, mindháman az eléjük kerülő édességkínálatot szemrevételezik sóvárogva. A nagy a zsebében kotorászik, majd pár darab aprópénzt vesz elő belőle. Megszámolja. Gondterhelt pillantása újból a csokoládékra, illetve azok árcédulájára esik. Percek telnek el teljes csöndben. Csak a nagyfiú összeráncolt homloka árulkodik róla, hogy magában számolgat. A kicsik tágra nyílt szemekkel, némán, lélegzetüket visszafojtva figyelik bátyjukat. Végül a nagy kiválasztja a legolcsóbb csokoládét és udvariasan kér belőle az eladótól két darabot. Miután kifizeti, testvérei kezébe adja az áhított édességet. Még ott, a pultnál segít nekik kibontani, a kicsik pedig mohón majszolni kezdik. A középső fiú hirtelen megáll a falatozásban, és bátyja felé nyújtva a csokit kínálja meg vele. A nagyfiú megrázza a fejét. Közben megszámlolja a markában maradt aprót, majd újból a nadrágzsebébe nyúlt. A zseb sarkából egy eddig észrevétlenül megbúvó érmét húz elő. Arcán szégyenlős, de örömteli mosoly fut végig. Magának is tud venni egyet a finomságból.